

Arrest

nr. 189 630 van 11 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. RECTOR en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn en bent van origine half Lezgin, half Lak. U bent afkomstig uit Kaspiysk in de Dagestaanse Republiek. Uw vader woonde in Moskou en u ging af en toe eens bij hem op bezoek. Op 22 augustus 2016 is uw vader overleden aan kanker.

U verklaart dat u twee jaar filologie hebt gestudeerd aan de Dagestaanse Staatsuniversiteit in Makhachkala. U was van plan om hierna journalistiek te gaan studeren, maar toen u merkte dat de situatie voor journalisten in uw land niet al te best is, bent u met deze studies gestopt en bent u Bachelor Machinebouw gaan studeren in Kaspiysk.

In 2014 raakte u steeds meer geïnteresseerd in religie. Beetje bij beetje ging u strenger religieus gaan leven, begon u vaker te bidden en ging u naar de moskee. Sinds 2015 liet u ook uw baard staan. U ging eerst naar de moskee in uw thuisstad Kaspiysk, maar na verloop van tijd, in de lente van 2015, ging u in

Makhachkala naar de moskee, u ging een vijftal keer naar de moskee in de straat Vengerskiy Boytsi. Daarna ging u naar de moskee in Ulitsa Kotrova, waar u ook Arabisch hebt geleerd.

In september of oktober 2015 werd u voor de eerste keer meegenomen tijdens een profilaktische raid door de Dagestaanse autoriteiten in de moskee in Ulitsa Kotrovo. Tijdens het vrijdaggebed klopte iemand op de deur van de moskee, verschillende gewapende en gemaskerde mannen kwamen binnen en iedereen moest gaan liggen. Iedereen werd naar buiten gebracht, sommigen mochten gaan en sommigen werden met bussen meegenomen naar de ROVD van Sovetskaya, onder andere u. Eens in het politiekantoor werden jullie een voor een meegenomen en ondervraagd over of u een wahabiet bent, of u van plan bent om naar Syrië te gaan en werd u aangesproken over uw baard. Uw identiteitsgegevens werden genoteerd en er werd naar de politie van Kaspiysk gebeld. Na enkele uren werd u vrijgelaten en ging u naar huis.

Begin december 2015 werd u opnieuw meegenomen vanuit de moskee in Ulitsa Kotrovo. Opnieuw hetzelfde scenario speelde zich af: met tientallen werden jullie meegenomen door de politie, jullie identiteitsdocumenten werden gecontroleerd en na enkele uren werden jullie weer vrijgelaten.

In februari 2016 ging u aan de slag in de Gadzjiev-fabriek in Makhachkala waar u werkte als assistent-specialist technologie. Omdat de Centrale Moskee van Makhachkala dicht bij uw werkplaats was, ging u sinds februari 2016 elke vrijdag naar deze moskee. Rond 20 februari 2016 werd u door de politie meegenomen, deze keer vanuit de Centrale Moskee in Makhachkala. Opnieuw werden jullie met een heel aantal mensen meegenomen naar het politiekantoor, jullie paspoorten werden gecontroleerd, jullie namen genoteerd, er werden enkele vragen gesteld en er werd gezegd dat jullie best je baard zouden afscheren. Na enkele uren werden jullie weer vrijgelaten.

Begin april 2016 deed zich opnieuw hetzelfde voor. Opnieuw werd u meegenomen gedurende een paar uren, werden uw gegevens genoteerd en werd er gewezen op uw lange baard. Eind april 2016 gebeurde dit opnieuw en in juni of juli werd u nogmaals meegenomen gedurende enkele uren. Begin augustus 2016 werd u een zevende keer gearresteerd. U werd weer meegenomen naar het politiekantoor Sovetskaya. Er werd u gevraagd of u op de profilaktische lijst stond, waarna u antwoordde dat u dacht van wel. Hierna werd u weer vrijgelaten. Na al deze arrestaties was u het beu dat u altijd maar werd lastig gevallen door de politie en besloot u niet meer naar de moskee te gaan.

U droeg echter nog steeds een baard van enkele centimeters lang en ook door uw collega's werd u hier regelmatig over aangesproken, zij keurden dit duidelijk af. Uw collega's waren ook supporters van het beleid van Vladimir Poetin, u niet. U maakte regelmatig mopjes over Poetin wanneer uw collega's over politiek praatten, maar dit werd niet geapprecieerd. Na verloop van tijd kwamen er klachten over u op het werk dat u uw werk niet meer goed deed en uiteindelijk besloot u in augustus 2016 zelf ontslag te nemen.

Na al deze problemen stelde uw moeder voor dat u Dagestan zou verlaten en naar Kazachstan zou gaan waar u nog familie hebt. U vroeg zich echter af of u een biometrisch paspoort zou nodig hebben om naar Kazachstan te reizen, waarna u besloot naar het politiekantoor te gaan om te vragen of het nodig was om uw vingerafdrukken te laten registreren of niet om naar Kazachstan te kunnen vertrekken. De politieagenten lieten u al spottend binnen, wezen u opnieuw op uw lange baard, stelden u vragen over uw religie en maakten een scan van uw vingerafdrukken. U kreeg ook de telefoonnummers van twee agenten naar wie u moest bellen als u van plan zou zijn om te verhuizen. Hierna kon u weer naar huis gaan. Sindsdien kwam de wijkagent regelmatig langs bij u thuis.

Van augustus 2016 tot eind december 2016 werkte u in de Avia Mechanische fabriek in Kaspiysk waar u een metaalbewerkingsmachine bediende. Uw collega's waren er voortdurend over de politiek bezig en u was het beu om dat aan te horen. U maakte tegen uw collega's een grap over Poetin, maar zij zagen de humor hier niet van in. Ze werden kwaad op u en zegden dat u uw baard moest afscheren. Uw collega dreigde ermee dat hij iemand kende bij de FSB en dat zij u wel zouden doen stoppen.

Op 31 december 2016 zat u 's avonds buiten met uw gsm te spelen toen u door twee politieagenten in burgerkledij werd benaderd. U werd meegenomen naar het politiebureau waar een rapport werd opgesteld waarvan u de inhoud niet kent. Hierna kon u weer naar huis gaan. U vermoedt dat deze interventie van de politie te maken heeft met een mail die u naar de redactie van Kavkazsky Uzel hebt gestuurd naar aanleiding van een door hen gepubliceerd artikel over de moord op een jongeman op 30 december 2016. In de periode hierna kwam u niet veel buiten, u zat vaak thuis uit angst dat u, net zoals de jongeman die op 30 december 2016 werd vermoord, hetzelfde lot zou wachten.

Midden april 2017 hebt u uiteindelijk vliegtickets geboekt naar Tel Aviv in Israël met transit in Brussel. Uw plan was om bij de transit in België asiel aan te vragen. Op 8 mei 2017 bent u dan vanuit Moskou naar België gevlogen. Dezelfde dag hebt u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een USB-stick neer met daarop enkele internetartikels, enkele foto's van tijdens een bedrijfsbezoek in Kizlyar toen u in de Gadzjiev-fabriek in Makhachkala werkte, uw Russisch binnenlands paspoort en uw reispaspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van problemen met de autoriteiten. U bent sinds eind 2015 aanhanger van het salafisme en u laat dit ook zien door een baard te laten staan. De autoriteiten van uw land beschouwen dit echter als wahabisme en treden hier streng tegen op. U werd verschillende keren meegenomen vanuit verschillende moskeeën die u bezocht en u beweert dat u nu geregistreerd staat op een lijst van potentiële terroristen. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo werden verschillende tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige mate wordt aangetast. Zo verklaarde u dat uw vingerafdrukken werden genomen door de autoriteiten. Uw verklaringen hieromtrent lopen echter sterk uiteen. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u namelijk dat uw vingerafdrukken werden genomen wanneer u werd meegenomen vanuit de moskee (CGVS I p.17), terwijl u tijdens uw tweede gehoor duidelijk verklaarde dat uw vingerafdrukken nooit werden genomen tijdens een van de arrestaties uit de moskee, maar dat deze werden afgenomen in september 2016 toen u zelf naar het politiekantoor in Kaspiysk bent gestapt (CGVS II p.14,15,16,17). Dit is opmerkelijk. Nog is het opvallend dat u tijdens uw tweede gehoor verklaarde dat politieagenten tijdens de arrestatie in augustus 2016 aan u vroegen of u op de profilaktische lijst stond en u zei dat u veronderstelde van wel, aangezien uw vingerafdrukken waren genomen (CGVS II p.15). Echter, aangezien uw vingerafdrukken pas in september 2016 werden genomen, een maand later, is het bijzonder onaannemelijk dat u in augustus 2016 al aan de politie zou zeggen dat uw vingerafdrukken werden genomen. Later verklaarde u dan dat ook in juni/ juli 2016 – u beweert niet meer precies te weten wanneer u werd meegenomen – werd gevraagd of u op de lijst stond en u ook toen antwoordde dat u dacht van wel, omdat uw vingerafdrukken waren genomen (CGVS II p.16). Dit terwijl u, toen u eerder spontaan vertelde over wat er tijdens de arrestatie in juni/juli 2016, helemaal geen melding maakte van deze vraag over de profilaktische lijst door de politiemedewerkers, u verklaarde toen louter dat uw gegevens werden genoteerd (CGVS II p.14). Hoe dan ook is het onaannemelijk dat u in juni/juli 2016 al zou verwijzen naar uw vingerafdrukken die werden genomen, terwijl dat volgens uw verklaringen pas in september 2016 is geweest. Wanneer u hierop werd gewezen, wijzigde u uw verklaringen en beweerde u dat u eerder zei dat u op de vraag van de politieagent of u op de profilaktische lijst stond antwoordde dat u dacht van wel, omdat u al heel vaak was meegenomen vanuit de moskee (CGVS II p.17). Echter, het louter wijzigen van uw verklaring is niet afdoende ter verschoning van een vastgestelde tegenstrijdigheid, waardoor deze staande blijft. Daarbij komt dat u tijdens uw eerste gehoor beweerde dat er ook een speekselstaal werd genomen (CGVS I p.9), terwijl u hier tijdens uw tweede gehoor met geen woord over rept, ook niet wanneer u wordt gevraagd of er naast vingerafdrukken en paspoortgegevens nog dingen werden gevraagd door de politieagenten. Pas wanneer u wordt gewezen op uw eerdere verklaringen over het speekselstaal, herinnert u zich dat er inderdaad ook een speekselstaal werd genomen (CGVS II p.17). Deze inconsistente verklaringen ondermijnen alvast ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen omtrent de bezoeken van de wijkagent aan uw huis niet eenduidig. Tijdens uw eerste gehoor beweerde u immers dat de wijkagent de laatste tijd één keer per maand bij u thuis kwam en dat hij gewoon even kwam vragen of alles goed was met jullie (CGVS I p.9,15). Dit terwijl u tijdens uw tweede gehoor beweerde dat de wijkagent meerdere keren per maand kwam, u had het zelfs over wekelijkse bezoeken van de wijkagent. U verklaarde ook dat de wijkagent telkens talloze vragen stelde over hoeveel kinderen er waren, wie waar studeerde, waarom u een baard droeg, of u geen terrorist was, of u IS steunt, hij wilde alles weten (CGVS II p.18,19). Wanneer u op deze opmerkelijke inconsistentie werd gewezen, zei u louter dat u natuurlijk niet hebt genoteerd hoeveel keer de wijkagent kwam en dat hij natuurlijk ook niet elke dag kwam (CGVS II p.19). Dit volstaat echter niet om de duidelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen te weerleggen. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor aangetast.

Ook over de tussenkomst van uw buurman bij uw contacten met de Dagestaanse ordediensten legde u uiteenlopende verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat uw buurman is tussengekomen toen u in september 2016 uw vingerafdrukken bij de politie beweerde te laten registreren. U verklaarde dat de kinderen van uw buurvrouw hadden gezien dat u door politiemannen was meegesleurd, dat zij uw moeder hebben ingelicht en dat zij op haar beurt uw buurman, die zelf voor de autoriteiten werkt, heeft ingeschakeld om voor uw vrijlating te zorgen (CGVS II p.16,17). Echter, betreffende uw bezoek aan de politie in september 2016 verklaarde u helemaal niet dat u door politiemannen werd meegesleurd, maar u beweerde dat u zelf, vrijwillig, naar de politie was gestapt om te vragen of uw vingerafdrukken nodig waren voor een biometrisch paspoort om naar Kazachstan te reizen (CGVS II p.16). Hierop gewezen wijzigde u opnieuw uw verklaringen en zei u dat de kinderen van uw buurvrouw u hadden zien voorbijwandelen en het vreemd vonden dat u het politiekantoor binnenging, omdat u daar normaal niet naartoe gaat. Zij hebben dit vervolgens aan uw moeder verteld, waarna zij onmiddellijk ongerust werd omdat u al zo vaak door de politie was meegenomen vanuit de

moskee en zij uw buurman heeft ingeschakeld (CGVS II p.17). Opnieuw moet er echter op worden gewezen dat het louter wijzigen van uw eerdere verklaringen duidelijk vastgestelde tegenstrijdigheden niet kan opheffen. Tijdens uw eerste gehoor had u bovendien verklaard dat uw buurman pas in december 2016 tussenbeide is gekomen om u vrij te krijgen van bij de politie. U maakte geen melding dat hij dat al eerder had gedaan (CGVS I p.14), terwijl u tijdens uw tweede gehoor beweerde dat uw buurman u zowel in september als in december 2016 heeft geholpen (CGVS II p.16). Hoe dan ook is het hoogst opmerkelijk dat u verklaart dat u na uw arrestatie in augustus 2016 niet meer naar de moskee ging omwille van de problemen met de autoriteiten die u steeds had (CGVS II p.15), maar dat u ongeveer een maand later uit vrije wil zelf, nog steeds met een lange baard die volgens uw verklaringen in Dagestan werkt als een rode lap op een stier (CGVS I p.20), naar de politie stapt met de vraag of u uw vingerafdrukken moet laten registreren om naar het buitenland te reizen (CGVS II p.16). U verklaarde ook dat u bang was en dat je, als je naar de politie gaat, het risico loopt om door hen te worden opgepakt (CGVS I p.9). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u louter dat u dom bent (CGVS II p.17). Hiermee is echter geen verklaring geboden voor uw gedrag dat geenszins te rijmen is met de vrees voor vervolging ten aanzien van uw autoriteiten die u verklaart te koesteren. Er wordt dus opnieuw ernstig geraakt aan uw geloofwaardigheid.

Op basis van bovenstaande argumenten kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die u verklaarde te hebben meegemaakt. Op basis van het geheel van uw verklaringen kan echter evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u een salafist zou zijn (CGVS II p.4) en salafitische moskeeën frequenteerde. Uw kennis hieromtrent laat immers ernstig te wensen over. Zo verklaarde u dat u talloze keren naar de moskee in de Ulitsa Kotrova in Makhachkala bent gegaan, u ging er een bepaalde periode zelfs dagelijks langs (CGVS II p.8), maar weet u niet dat deze moskee "An-Nadyriya" wordt genoemd (CGVS II p.19), zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. U weet dat deze moskee op een gegeven moment werd gesloten, maar wanneer dit was, weet u niet. U denkt dat het voor de zomer van 2016 was, maar specifiekier dan dat kunt u de sluiting van de An-Nadyriya-moskee in de Ulitsa Kotrova niet situeren (CGVS II p.8,9). Evenmin kunt u zeggen wie de imam van deze moskee is, u verklaart dat u het zich niet herinnert, u bent niet zo goed in namen onthouden, maar het was volgens u een man met een baard (CGVS II p.9). Wanneer u wordt gevraagd of de naam D. T. (...) u iets zegt, antwoordt u dat u die naam niet kent (CGVS II p.20). Wanneer u wordt gevraagd naar de naam M. S. (...), verklaart u dat dat een soefistische imam is in Dagestan, maar blijkt u niet te weten van welke moskee (CGVS II p.20). Dit terwijl uit de toegevoegde informatie blijkt dat deze twee personen imam waren in de moskee in de Ulitsa Kotrova, maar dat zij werden ontslagen. Dat u dit niet weet, terwijl u verklaarde "heel veel" naar deze moskee te zijn gegaan (CGVS II p.8), is frappant en ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Ook van de moskee in de Vengerskikh Boytsovstraat, waar u ook verschillende keren bent geweest, kunt u niet zeggen wie de imam is (CGVS II p.8). De Tangim-moskee, een andere salafitische moskee in Makhachkala, kent u niet (CGVS II p.20) en van de frequente invallen in de moskee in de Vengerskikh Boytsovstraat in mei, juli en augustus 2016 blijkt u evenmin op de hoogte te zijn (CGVS II p.20). Ook de imam van de Centrale Moskee in Makhachkala, die u verklaarde sinds februari 2016 wekelijks te bezoeken, kunt u niet bij naam noemen (CGVS II p.10). Dergelijk flagrant gebrek aan kennis over de salafitische gemeenschap in Dagestan is opvallend, zeker gezien u verklaart sinds 2015 zelf salafiet te zijn (CGVS II p.4) en omwille van deze religie dermate ernstige problemen te hebben gekend dat u genooddaakt was uw land te verlaten. Uw gebrek aan kennis ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u een salafiet zijn.

U verklaarde dat u ook op uw werk regelmatig werd aangesproken op uw lange baard en beweerde dat een van uw collega's ermee dreigde dat hij zijn kennis bij de FSB eens zou inschakelen om u te doen stoppen met uw grappen en spelletjes (CGVS I p.4,21). Geenszins kan worden vastgesteld dat u hierdoor persoonlijke ernstige problemen hebt gekend of dat uw ex-collega effectief zijn connectie bij de FSB heeft aangesproken om u lastig te vallen. Ook hier werd hier geen gegronde vrees voor vervolging vastgesteld.

Voorts verklaarde u dat u op 31 december 2016 door twee politieagenten in burger werd meegenomen naar het politiekantoor en dat zij een rapport hebben opgesteld over u. U vermoedt dat u door de politie werd meegenomen omdat u de dag ervoor een e-mail had verstuurd naar een journalist van de website "Caucasian Knot" over een artikel over de moord op een jongeman op 30 december 2016. U weet dit echter niet zeker, u veronderstelt alleen dat de politie dat te weten is gekomen (CGVS I p.10,11,14,15). Uw verklaring dat u door de politie werd gearresteerd omwille van uw mail naar een journalist is echter duidelijk louter gebaseerd op insinuaties, hypothesen en veronderstellingen, zonder enige objectieve weerslag. Hierdoor kan bezwaarlijk worden besloten dat u op systematische wijze door uw autoriteiten wordt gevisieerd en vervolgd. Opnieuw komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor in het gedrang.

Ook uit de vaststelling dat u in maart 2016, nadat u reeds verschillende keren vanuit salafitische moskeeën door de politie zou zijn meegenomen voor registratie, probleemloos een reispaspoort kon verkrijgen (CGVS II p.2), blijkt dat u geenszins door uw autoriteiten wordt geviséerd op de manier die u schetst.

Vervolgens verklaarde u dat u in 2012 of 2013 hebt deelgenomen aan een betoging tegen de oorlog in Syrië van de organisatie Hizb-Ut-Tahrir in Makhachkala. U verklaarde echter op geen enkel moment problemen hierdoor te hebben ondervonden (CGVS I p.7,8, CGVS II p.2,3), waardoor hierdoor in uw hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie werd vastgesteld. Ook uw verklaring dat u in 2013 een afspraak wilde maken met de burgemeester om een geurprobleem in uw stad aan te kaarten kan geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aantonen, ook hierdoor verklaart u immers nooit enig probleem te hebben ondervonden (CGVS I p.16). U verklaarde overigens dat u in 2010 door de politie werd meegenomen omdat u leek op een verdachte van een diefstal die in opsporing was. Toen echter duidelijk werd dat de politiemannen de verkeerde persoon beet hadden, kon u beschikken en hebt u hier nooit meer problemen door gekend (CGVS I p.17). Ook hieruit kan geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde in de zin van de Conventie van Genève worden vastgesteld.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort en uw reispaspoort bevatten louter persoonsgegevens die hier niet worden betwist. Op de usb-stick die u neerlegde staan immers enkel internetartikels over de algemene situatie in uw regio van herkomst, nergens wordt u persoonlijk vermeld. Na de twee gehoren stuurde u nog enkele foto's op waarmee u wil aantonen dat u in uw land van herkomst wel degelijk een lange baard had. U verklaart dat hij minstens vier centimeter lang was (CGVS II p.11). Echter, op de foto's die u neerlegt kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u een lange baard van enkele centimeters hebt. Een sik van hooguit een centimeter kan worden waargenomen. Hoe dan ook kunnen deze foto's de vastgestelde inconsistenties niet weerleggen waardoor de gemaakte conclusies dat uw verklaringen ongeloofwaardigheid zijn niet kunnen worden gewijzigd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrepsd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de motiveringsplicht, de onderzoeksplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de verschillende door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van haar verklaringen in ernstige mate zou worden aangetast, meent verzoekende partij dat deze tegenstrijdigheden geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Wat betreft haar verklaringen over het afnemen van vingerafdrukken, stelt verzoekende partij dat haar vingerafdrukken werden genomen zowel bij de raid in een moskee als tijdens haar bezoek aan het politiekantoor in september 2016. Bij de raid werden ze slechts genomen door middel van inkt en papier, terwijl ze bij haar bezoek aan het politiekantoor genomen werden met een scan. Daardoor had zij voor september 2016 slechts een vermoeden dat zij op de profylactische lijst stond, doch, *“(d)it vermoeden werd een overtuiging nadat in september 2016 zijn vingerafdrukken werden gescand en er bovendien een speekselmonster werd genomen”*. Het scannen van haar vingerafdrukken kwam immers *“officiëler en indrukwekkender”* over. Aangaande het niet onmiddellijk vermelden van de speekseltest tijdens haar tweede gehoor, merkt verzoekende partij op dat zij ervan uitging dat verwerende partij reeds op de hoogte was van de speekseltest daar zij hiervan reeds melding had gemaakt tijdens haar eerste gehoor.

Omtrent de bezoeken van de wijkagent stelt verzoekende partij dat zij *“meermaals, tot vervelends toe herhaald (heeft) dat hij niet precies kon zeggen met welke regelmaat de wijkagent langskwam. Soms was dat wekelijks. Andere keren verstreek er een maand zonder bezoek.”* Ten slotte geeft verzoekende partij nog aan dat zij zich in september 2016 in eerste instantie vrijwillig begaf naar het politiekantoor, doch dat zij, eenmaal toegekomen, gedwongen werd om mee naar achter te gaan. Om die reden heeft zij dan ook op een bepaald moment verklaard dat zij door de agenten ‘meegesleurd’ werd.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich met bovenstaande uitleg beperkt tot allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand gekomen zijn teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Vooreerst volstaat de loutere bemerking dat haar vingerafdrukken werden genomen zowel bij de raid in een moskee als tijdens haar bezoek aan het politiekantoor in september 2016, geenszins om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen tussen enerzijds haar verklaring tijdens haar eerste gehoor dat haar vingerafdrukken werden genomen wanneer zij werd meegenomen vanuit de moskee (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 17/05/2017, p. 17) en anderzijds haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor waar zij duidelijk verklaarde dat haar vingerafdrukken nooit werden genomen tijdens een van de arrestaties uit de moskee, maar dat deze werden afgenomen in september 2016 toen zij zelf naar het politiekantoor in Kaspiysk is gestapt (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/05/2017, p. 14-17). Immers kan verzoekende partij niet zonder meer verwijzen naar één versie van haar verklaringen om de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen op te heffen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. De Raad wijst er verder nog op dat door verwerende partij tevens werd opgemerkt dat het opvallend is dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor verklaarde dat politieagenten tijdens de arrestatie in augustus 2016 aan haar vroegen of zij op de profylactische lijst stond en zij zei dat zij veronderstelde van wel, aangezien haar vingerafdrukken waren genomen, dit terwijl zij tijdens ditzelfde gehoor aangaf dat haar vingerafdrukken pas in september 2016 werden genomen, een maand later, waardoor het onaannemelijk is dat zij in augustus 2016 al aan de politie zou zeggen dat haar vingerafdrukken werden genomen. Later verklaarde zij dan dat ook in juni/juli 2016 werd gevraagd of zij op de lijst stond en zij ook toen antwoordde dat zij dacht van wel, omdat haar vingerafdrukken waren genomen. Dit terwijl (i) verzoekende partij, toen zij eerder spontaan vertelde over wat er tijdens de arrestatie in juni/juli 2016 gebeurde, helemaal geen melding maakte van deze vraag over de profylactische lijst door de politiemedewerkers en toen louter verklaarde dat haar gegevens werden genoteerd, en (ii) het bovendien hoe dan ook onaannemelijk is dat zij in juni/juli 2016 al zou verwijzen naar haar vingerafdrukken die werden genomen, terwijl dat volgens haar verklaringen pas in september 2016 is geweest. Hierop gewezen, maakte verzoekende partij er bovendien geen enkele melding van dat haar vingerafdrukken ook al eerder werden genomen, met name tijdens een van de arrestaties uit de moskee, zoals zij beweert in haar verzoekschrift. Zij ontkende daarentegen dat zij zou hebben gezegd dat zij dacht dat zij op de lijst stond omdat haar vingerafdrukken werden genomen en beweerde dat zij eerder zei dat zij op de vraag van de politieagent of zij op de profylactische lijst stond antwoordde dat zij dacht van wel, omdat zij al heel vaak was meegenomen vanuit de moskee (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag d.d. 24/05/2017, p. 17). De Raad is van oordeel dat voormelde vaststellingen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij ernstig ondergraven.

Voorts wijst de Raad erop dat door verwerende partij werd vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor met geen woord rept over de speekselstaal die werd afgenomen in september 2016, zelfs niet wanneer haar wordt gevraagd of er naast vingerafdrukken en paspoortgegevens nog dingen gevraagd werden door de politieagenten. Gelet op deze uitdrukkelijke vraag kan de uitleg van verzoekende partij dat zij ervan uitging dat verwerende partij reeds op de hoogte was van de speekseltest daar zij hiervan reeds melding had gemaakt tijdens haar eerste gehoor niet vergoelijken dat verzoekende partij, gevraagd naar andere dingen die eventueel gevraagd werden naast vingerafdrukken en paspoortgegevens, geen enkele melding maakt van de speekseltest die, volgens haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor, zou zijn afgenomen.

Waar verzoekende partij oppert dat zij meermaals heeft verklaard dat zij niet precies kon aangeven met welke regelmaat de wijkagent langskwam, stelt de Raad vast dat verzoekende partij pas wanneer zij op haar inconsistente verklaringen wordt gewezen opperde dat zij niet heeft genoteerd hoeveel keer de wijkagent kwam (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/05/2017, p. 19). Tijdens haar eerste gehoor gaf zij evenwel duidelijk aan dat sinds haar vingerafdrukken werden genomen op het politiekantoor de wijkagent één keer per maand langskwam, in plaats van één keer om het half jaar zoals voordien (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 17/05/2017, p. 9).

Later tijdens dit eerste gehoor herhaalde zij dat de wijkagent in de periode voor haar vertrek één keer per maand langskwam (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 17/05/2017, p. 15). Tijdens haar tweede gehoor stelde zij echter dat de wijkagent de laatste tijd – sinds haar vingerafdrukken in september 2016 werden genomen in het politiekantoor – wekelijks langskwam (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/05/2017, p. 18), hetgeen derhalve veel vaker is dan hetgeen zij tijdens haar eerste gehoor heeft aangegeven. Haar verklaringen zijn dan ook duidelijk inconsistent. Bovendien werd door verwerende partij in verband met deze bezoeken door de wijkagent tevens bemerkt dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor aangaf dat de wijkagent

tijdens zijn bezoeken gewoon even kwam vragen of alles goed was met hen, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor dan weer stelde dat de wijkagent telkens talloze vragen stelde. Desbetreffende vaststelling wordt door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid gelaten, waardoor deze onverminderd overeind blijft. Deze inconsistenties in haar verklaringen over de bezoeken door de wijkagent doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen met de autoriteiten van haar land van herkomst.

Wat betreft het tussenkomen van haar buurman toen zij in september 2016 haar vingerafdrukken bij de politie beweerde te laten registreren, stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing op gewezen wordt dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor verklaarde dat de kinderen van haar buurvrouw hadden gezien dat verzoekende partij door politiemannen was meegesleurd, dat zij haar moeder hebben ingelicht en dat zij op haar beurt de buurman van verzoekende partij, die zelf voor de autoriteiten werkt, heeft ingeschakeld om voor haar vrijlating te zorgen. Erop gewezen dat zij in verband met dit bezoek aan de politie in september 2016 eerder geenszins verklaard had dat zij door politiemannen werd meegesleurd, maar dat zij zelf, vrijwillig, naar de politie was gestapt om te vragen of haar vingerafdrukken nodig waren voor een biometrisch paspoort om naar Kazachstan te reizen, wijzigde zij haar verklaringen en zei ze dat de kinderen van haar buurvrouw haar hadden zien voorbijwandelen en het vreemd vonden dat zij het politiekantoor binnenging, omdat zij daar normaal niet naartoe gaat. Zij hebben dit vervolgens aan haar moeder verteld, waarna zij onmiddellijk ongerust werd omdat verzoekende partij al zo vaak door de politie was meegenomen vanuit de moskee en zij haar buurman heeft ingeschakeld. Door verwerende partij wordt er terecht op gewezen dat het louter wijzigen van eerdere verklaringen duidelijk vastgestelde tegenstrijdigheden niet kan opheffen. De uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat ze, toen ze stelde dat ze door de agenten 'meegesleurd' werd, doelde op het feit dat zij, eenmaal in het politiekantoor, gedwongen werd om mee naar achter te gaan, kan evenmin overtuigen, daar uit haar eerdere verklaringen tijdens haar tweede gehoor geenszins blijkt dat zij werd 'meegesleurd' naar achteren, doch dat haar slechts gevraagd werd mee naar achteren te komen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/05/2017, p. 16). Daarenboven duidt de Raad erop dat door verwerende partij tevens werd opgemerkt dat het hoe dan ook hoogst opmerkelijk is dat verzoekende partij enerzijds verklaart dat zij na haar arrestatie in augustus 2016 niet meer naar de moskee ging omwille van de problemen met de autoriteiten die zij steeds had, dat zij bang was en dat ze, als ze naar de politie gaat, het risico loopt om door hen opgepakt te worden, maar dat zij anderzijds ongeveer een maand later uit vrije wil zelf, nog steeds met een lange baard die volgens haar verklaringen in Dagestan werkt als een rode lap op een stier, naar de politie stapt met de vraag of zij haar vingerafdrukken moet laten registreren om naar het buitenland te reizen. Verzoekende partij laat in haar verzoekschrift na desbetreffende vaststelling met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze dan ook onverminderd overeind blijft en verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondergraaft.

De Raad concludeert dat door verzoekende partij geen afdoende argumenten worden bijgebracht die de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht stellen. Deze tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, met name de door haar beweerde problemen met de Dagestaanse ordediensten, ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.4.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat op basis van het geheel van de verklaringen van verzoekende partij evenmin geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij een salafist zou zijn en salafitische moskeeën frequenteerde, daar haar kennis hieromtrent immers ernstig te wensen overlaat, benadrukt verzoekende partij dat zij wel degelijk salafist is en meent zij dat het tegendeel afleiden uit het feit dat zij het antwoord niet weet op enkele kennisvragen te kort door de bocht is. Dit geldt des te meer nu zij slechts een vijftal keer naar de Vengerskiy Boytsi moskee is geweest en maar een vijftiental keren naar de moskee in Ulitsa Kotrova. Verder merkt verzoekende partij nog op dat M. S. misschien wel de imam is van de moskee in de Ulitsa Kotrova, *“maar in feite een soefischei man is die werd aangesteld door de Russische autoriteiten ter vervanging van de toenmalige salafistische imam”*.

Verzoekende partij oppert dat verwerende partij zich hoe dan ook niet louter kan baseren op enkele kennisvragen waarop niet elke salafist noodzakelijkerwijze het antwoord kent om haar geloofsovertuiging in vraag te stellen. Overigens is het niet zozeer van belang of zij effectief een salafist is, doch wel of zij door de Russische autoriteiten wordt beschouwd als een salafist en dus een mogelijke terrorist.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij aangaf dat zij talloze keren naar de moskee in de Ulitsa Kotrova in Makhachkala is gegaan en dat zij er een bepaalde periode zelfs dagelijks langsging, voor lessen Arabisch (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/05/2017, p.

8). Het is dan ook geenszins onredelijk om van haar te verwachten dat zij zou weten dat deze moskee "An-Nadyriya" wordt genoemd, wanneer deze moskee precies werd gesloten en wie de imam van deze moskee is. Dat zij deze zaken niet weet, terwijl zij nochtans verklaarde 'heel veel' naar deze moskee te zijn gegaan, is dan ook frappant en ondermijnt haar geloofwaardigheid. Verder kan van verzoekende partij tevens redelijkerwijs verwacht worden dat zij zou kunnen zeggen wie de imam is van de moskee in de Vengerskikh Boytsovstraat, daar zij er immers verschillende keren is geweest. Verder bleek zij de Tangim-moskee, een andere salafitische moskee in Makhachkala, niet te kennen en bleek zij evenmin op de hoogte te zijn van de frequente invallen op de moskee in de Vengerskikh Boytsovstraat in mei, juli en augustus 2016. Eveneens frappant is dat zij evenmin de naam kent van de imam van de Centrale Moskee in Makhachkala, die zij verklaarde sinds februari 2016 wekelijks te bezoeken. Dergelijk flagrant gebrek aan kennis over de salafitische gemeenschap in Dagestan, en in het bijzonder in Makhachkala, ondergraaft op ernstige wijze de bewering van verzoekende partij sinds 2015 zelf salafist te zijn en omwille van deze religie dermate ernstige problemen te hebben gekend dat zij genoodzaakt was haar land te verlaten.

Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het niet zozeer van belang is of zij effectief een salafist is, doch wel of zij door de Russische autoriteiten wordt beschouwd als een salafist en dus een mogelijke terrorist, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij evenmin aannemelijk heeft gemaakt inderdaad gevisieerd te worden door de Russische autoriteiten, gezien zij de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen dienaangaande en verzoekende partij bovendien niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij inderdaad salafitische moskeeën frequenteerde, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan haar bewering tijdens deze moskeebezoeken verschillende keren te zijn gearresteerd. In dit verband wijst de Raad tevens op de opmerking in de bestreden beslissing dat ook uit de vaststelling dat verzoekende partij in maart 2016, nadat zij reeds verschillende keren vanuit salafitische moskeeën door de politie zou zijn meegenomen voor registratie, probleemloos een reispaspoort kon verkrijgen, blijkt dat verzoekende partij geenszins door haar autoriteiten wordt gevisieerd op de manier die zij schetst. De Raad wijst er nog op dat de loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in verband met de problemen op haar werk opmerkt dat zij geen schriftelijke bewijzen kan voorleggen van de mondelinge bedreigingen en beledigingen vanwege haar collega's, doch dat haar verklaringen hierover waarheidsgetrouw en zeer aannemelijk zijn, zeker in de geschetste politieke context, bemerkt de Raad dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat van verzoekende partij verwacht wordt dat zij hiervan schriftelijke bewijzen zou kunnen voorleggen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met voormeld verweer geen enkele afbreuk doet aan de motivering dat uit haar verklaring dat zij ook op haar werk regelmatig werd aangesproken op haar lange baard en dat een van haar collega's ermee dreigde dat hij zijn kennis bij de FSB eens zou inschakelen om haar te doen stoppen met haar grappen en spelletjes geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekende partij hierdoor persoonlijke ernstige problemen heeft gekend of dat haar ex-collega effectief zijn connectie bij de FSB heeft aangesproken om haar lastig te vallen, waardoor ook hier geen gegronde vrees voor vervolging werd vastgesteld.

2.2.6.1. In verband met haar arrestatie op 31 december 2016 stelt verzoekende partij nog dat zij niet met zekerheid uitspraken kan doen over de reden waarom zij gearresteerd werd, gezien zij niet officieel in kennis gesteld werd van de reden. Daarom heeft zij dan ook verklaard dat zij vermoedt dat haar arrestatie mogelijks gelinkt was aan de kritische mail die zij eerder stuurde naar een nieuwsredactie. Verzoekende partij is van mening dat haar relaas waarheidsgetrouw is, zeker gelet op de antiterrorismewet waardoor de Russische autoriteiten volledig toegang hebben tot het internetverkeer van verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met voormeld betoog slechts bevestigt dat haar verklaring dat zij door de politie werd gearresteerd omwille van haar mail naar een journalist louter gebaseerd is op insinuaties, hypotheses en veronderstellingen, zonder enige objectieve weerslag. De loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat de antiterrorismewet de Russische autoriteiten volledig toegang geeft tot het internetverkeer van burgers, volstaat geenszins om aan te tonen dat zij inderdaad gearresteerd werd omwille van haar kritische mail en dat zij op systematische wijze door haar autoriteiten wordt gevisieerd en vervolgd.

2.2.7.1. Ten slotte betoogt verzoekende partij nog dat verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord rept over het Russisch antiterrorismebeleid, waarvan zij het slachtoffer is. Nochtans is dit cruciaal om haar asielrelaas te kunnen contextualiseren en derhalve correct te kunnen beoordelen. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar verschillende rapporten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 2-9) en stelt dat hieruit blijkt dat de Russische autoriteiten in het kader van de strijd tegen terrorisme disproportioneel hard optreden, onder meer tegen vreedzame aanhangers van het salafisme, zoals verzoekende partij, die geenszins gelijk te stellen zijn met terroristen; dat er in juli 2016 een nieuwe antiterrorismewet in voege trad, die de Russische autoriteiten meer bevoegdheden geeft; en dat Rusland dit jaar voor het eerst werd opgenomen in de lijst van landen waar mensen niet meer in staat zijn om hun geloof ten volle te beleven.

2.2.7.2. De Raad onderstreept evenwel dat uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde vervolgingsfeiten die zij verklaart te hebben meegemaakt omdat zij aanhanger is van het salafisme. Daarenboven werd tevens vastgesteld dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij een salafist zou zijn, gelet op haar flagrant gebrek aan kennis over de salafitische gemeenschap in Makhachkala, Dagestan. De loutere verwijzing naar de algemene situatie in Rusland voor wat betreft terrorismebestrijding volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verzoekende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen.

Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van

een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot de opmerking dat zij haar land van herkomst heeft verlaten uit vrees om als salafist het slachtoffer te worden van het Russische antiterrorismebeleid, en niet omdat zij vreest het slachtoffer te worden van een militair treffen van de regering en de rebellen. Verzoekende partij weerlegt dan ook op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict mede door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie bijgebracht waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Ter terechtzitting worden door verzoekende partij nog *"(e)en beeld uit propagandafilmpje dat in het land van herkomst van verzoeker getoond wordt om de burgers te waarschuwen voor terroristen"*, een *"(b)eeld van de leiders van de aanvaarde godsdiensten"*, en *"(e)en krantenartikel over een antiterroristische actie waarbij een onschuldige man, die ten onrechte werd aanzien als een terrorist, werd gedood"* bijgebracht.

De Raad benadrukt evenwel vooreerst dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij geenszins de door haar voorgehouden problemen met de autoriteiten van haar land van herkomst omwille van haar beweerd religie aannemelijk heeft gemaakt en dat zij daarenboven zelfs niet aannemelijk heeft gemaakt salafist te zijn.

De door haar aangebrachte stukken zijn niet van aard om alsnog aan te tonen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst vervolgd zal worden dan wel er een reëel risico op ernstige schade loopt.

Op het *"beeld uit propagandafilmpje dat in het land van herkomst van verzoeker getoond wordt om de burgers te waarschuwen voor terroristen"* wordt slechts een tekening van een man met een baard en een pistool weergegeven en het is de Raad dan ook niet duidelijk wat verzoekende partij hiermee wil aantonen. Verzoekende partij stelt hierover weliswaar in haar aanvullende nota dat het filmpje waaruit dit beeld komt in haar land van herkomst getoond wordt om burgers te waarschuwen voor terroristen, dat in het filmpje duidelijk mannen met een baard geïdentificeerd worden en dat de indruk gewekt wordt dat alle mannen met een baard terroristen zijn, doch laat zij na desbetreffend filmpje neer te leggen. Waar zij in de *"INVENTARIS DER STUKKEN"* immers melding maakt van een USB-stick met hierop *"(h)et bewuste propagandafilmpje"* en tevens *"(e)en filmpje waarop te zien is hoe een onschuldige man, die opnieuw ten onrechte werd aanzien als een terrorist, wordt doorzeefd met kogels"*, dient te worden vastgesteld dat deze USB-stick niet werd neergelegd, waardoor de Raad er bijgevolg geen rekening mee kan houden. Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota dan ook lijkt voor te houden dat in haar land van herkomst alle mannen met een baard beschouwd worden als terroristen en geïdentificeerd worden, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

Wat betreft het *"(b)eeld van de leiders van de aanvaarde godsdiensten"*, ziet de Raad evenmin in wat verzoekende partij hiermee tracht aan te tonen. In haar aanvullende nota stelt zij hierover slechts dat op deze foto de leiders van het joodse, christelijke en islamitische geloof te zien zijn en dat de imam die afgebeeld staat op deze foto geen baard heeft. Deze foto staat evenwel op geen enkele wijze de door verzoekende partij voorgehouden problemen en/of haar bewering dat iedereen met een baard in haar land van herkomst beschouwd wordt als een terrorist en systematisch geïdentificeerd en vervolgd wordt.

Aangaande het bijgebrachte *"krantenartikel over een antiterroristische actie waarbij een onschuldige man, die ten onrechte werd aanzien als een terrorist, werd gedood"*, wijst de Raad erop dat desbetreffend stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe dit document niet in overweging.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12),

en dat verzoekende partij tijdens de gehoren in het Transitcentrum Caricole in Steenokkerzeel d.d. 17 mei 2017 en 24 mei 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT